CHRÁM
AZYLU
LUCIE LUKAČOVIČOVÁ
EDICE PEVNOST

CHRÁM AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

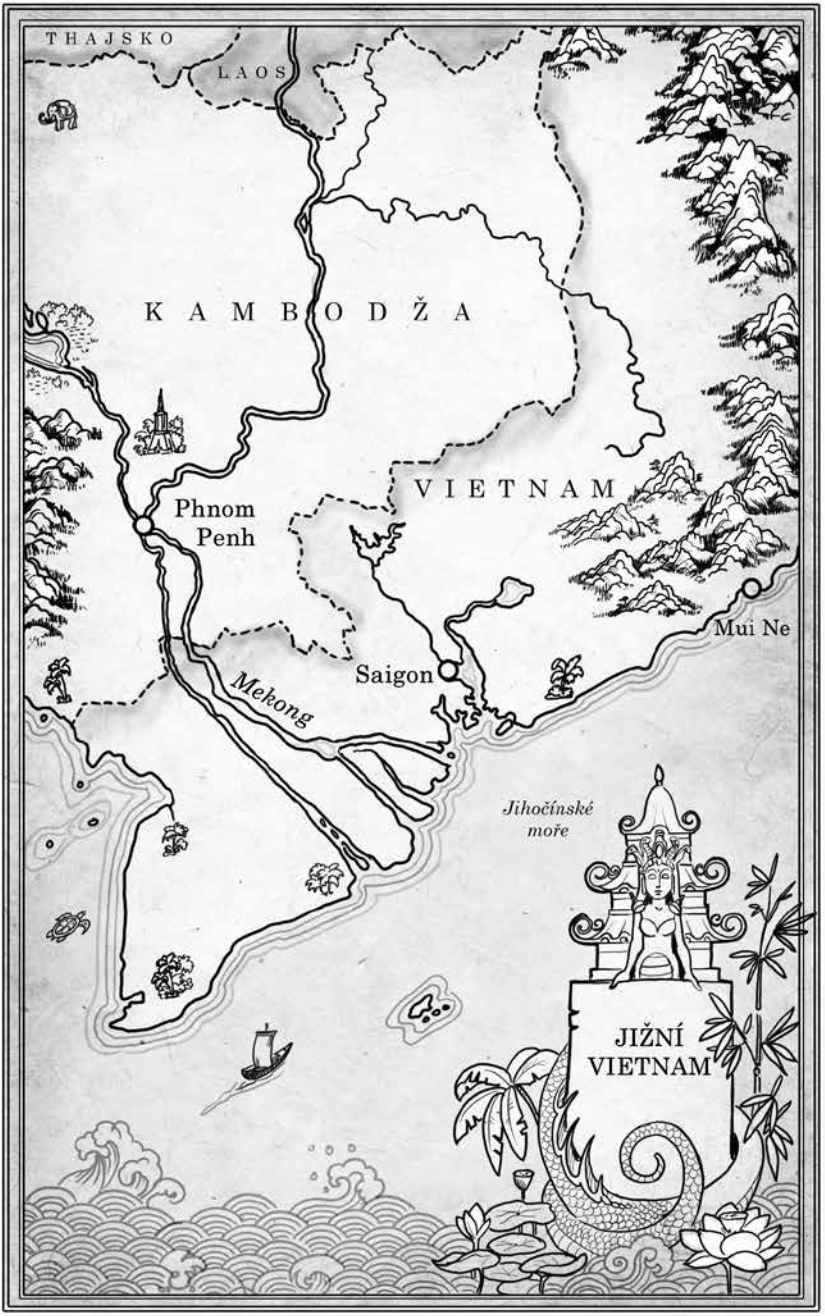
THAJSKO
LAOS
KAMBODŽA
VIETNAM
Phnom Penh
Saigon
Mui Ne
Mekong
Jihočínské moře
JIŽNÍ VIETNAM

CHRÁM AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

FANTASTICKÁ EPOCHA

Copyright © Lucie Lukačovičová, 2024
Cover illustration and drawing © Jana Maffet Šouflová, 2024
Cover art © Jana Maffet Šouflová, 2024
Photo © Medusa Photo, 2024
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0186-2 (print)

ISBN 978-80-278-1424-4 (ePub)
ISBN 978-80-278-1425-1 (mobi)
ISBN 978-80-278-1426-8 (pdf)

Prolog
(Praha, 21. století)

Ve sklepení pod dlažbou Starého Města byla tma, rušená jen mihotavým svitem několika svící. Prostor vyplňovaly chvějící se stíny – a spalující bolest.

Teodor seděl na zkřížených nohou, ruce položené na kolenou. Veškerou vůli upínal k tomu, aby se nezhroutil na zem a nezačal křičet.

Měl pocit, že hoří zevnitř. V žilách mu proudil tekutý oheň a do toho žáru jako by se zarývala ledová ostří, kdykoliv se ho dotkla čísi chladná ruka.

Vnitřní plameny v tom místě pokaždé na chvíli ustoupily, aby se záhy vrátily a začaly běsnit s obnovenou silou.

Pak najednou doteky ustaly. Vzduch prosytila vůně bylin. Napětí a bolest, které mu do té doby trhaly svaly, zvolna zeslábly, až se vytratily docela.

„Teo? Slyšíš mě?“ Známý hlas.

Otevřel oči. Snažil se dýchat pomalu a pravidelně. Ačkoliv byl ve studeném sklepení svlečený do půli těla, kůži, dlouhé světlé vlasy spletené v copu i tmavé džínsy měl zbrocené potem.

„Tien? Jak jsem na tom? Nějaká změna?“ zeptal se tiše léčitelky. Nguyen Thi Tien byla štíhlá, tmavovlasá vietnamská dívka, která se narodila v Praze

vietnamským rodičům. Její čeština byla perfektní – a momentálně Tien představovala jedinou dostupnou osobu, která se specializací a znalostmi blížila tradičním asijským mistrům schopným ovlivňovat proudění energií v těle.

Mlčela, uhnula pohledem.

„Zabíjí mě to." Teodor se neptal, jen konstatoval.

„Nedokážu to zastavit." Tien bezradně rozhodila rukama.

„Dobrá. Tohle byl poslední pokus. Musíme výsledek ohlásit Gellértovi," pronesl pevně, „jen co se dostaneme někam, kde nám budou fungovat mobily a chytíme signál. Zkusila jsi všechno, co bylo v tvých silách. Když to neúčinkuje, najdeme nějakou alternativu." *Taky už pár měsíců téměř nespíš a skoro každý bdělý okamžik věnuješ tomu, jak mě vyspravit,* pomyslel si. *Takhle to dál nejde.*

„Je mi líto…," začala. Odmlčela se, sedla si k němu.

„Poslyš, ať se stane cokoliv a ať to dopadne jakkoliv," důrazně se na ni zadíval, „není to tvoje vina. Já jsem jel do Španělska. Já se tam popral s místní přerostlou zmutovanou užovkou a nechal jsem se otrávit jejím jedem. Já jsem si ve snaze zachránit si kůži zmršil cirkulaci vnitřní energie. Tys u toho ani nebyla." Jemně jí položil ruce na ramena. „Už tak jsi zhoubné účinky zpomalila. Udělala jsi pro mě maximum. Žádný zázrak moderní medicíny by nedokázal víc, než co jsi zvládla ty. Jasné?"

„Jasné," povzdechla si. Zvolna začala sbírat rozestavěné sošky Buddhů a tajemných orientálních

božstev, které se do klenutého gotického sklepa vůbec nehodily. Zadívala se na komplikovanou mandalu nakreslenou na podlaze, a pak se rozhodla ji tam zatím ještě nechat a nemazat.

„Tak." Teodor opatrně vstal, dával si pozor, aby příliš nevynikalo, jak je po neúspěšné snaze o léčbu zesláblý. Plavý cop mu sahal až ke kolenům a na jeho konci měl vpletený nefritový kruh. „Jdeme. Hoď po mně prosím košili a mikinu a rozsviť baterku, ať můžeme pozhasínat svíčky."

✦ ✦ ✦

Vyšli do krásného, ač trochu chladnějšího jarního počasí. Praha byla plná kvetoucích stromů, spěchajících místních i turistů, do klikatých uliček občas dolehlo zvonění tramvají a hučení aut.

Podzemní prostory nechali za sebou, bylo to jako vynořit se z hrobky. Tien ji ale používala k maximální možné izolaci od vnějších vlivů, když experimentovala se svými schopnostmi – a hranicemi toho, co Teodor ještě vydrží.

Dostali se na Staroměstské náměstí právě ve chvíli, kdy orloj odbíjel čtvrtou odpolední. Na chvíli se zastavili, aby se nemuseli proplétat davem, který si nechtěl nechat ujít ikonickou podívanou.

Ti dva sice tvořili na pohled poněkud nezvyklou dvojici, ale vlastně nebyli nějak extrémně nápadní. Teodor si dlouhé vlasy stočil do kapuce tmavé mikiny. Pod tou zároveň schovával bílou košili vyšívanou bílou nití – kouzelný neproseknutelný kus

oblečení, nedávnou náhradu za ten, který nepřežil setkání s leptavým jedem hada ve Španělsku. S sebou měl Teo v látkovém pouzdře uložený rovný asijský meč. Což ale při množství historických šermířů, jimiž Praha oplývala, nebylo nic výjimečného.

Tien vypadala zcela všedně, v kapsáčích a tričku, na zádech si nesla batůžek s bezpočtem různých placek. Mezi nimi se nacházela jedna s lékařským symbolem hada pijícího z misky, vedle byl přišpendlený kovový amulet ve tvaru buddhistického kola dharmy a v látce vyšitý emblém s měsíčním srpkem a písmenem alfa.

Orloj se dal do pohybu a v tu chvíli se velký počet zvednutých rukou snažil zachytit podívanou na mobily.

Teodor sledoval Tienin pohled.

„Kašli na to," prohlásil. Upřeně se dívala na vyřezávanou postavu kostlivé Smrti na orloji, která výmluvně pozvedala přesýpací hodiny a zvonila na zvonec. V okénkách orloje se zatím ukazovaly dřevěné figury svatých, jedna za druhou. Pak zakokrhal kovový kohout nahoře na střížce a mechanismus znehybněl. Lidé se začínali rozcházet.

„Brečela bych bezmocí a vztekem," přiznala Tien. Teodor ji vzal kolem ramen. Byl rád, že s ním po dlouhých měsících mluví jinak než jako s pacientem – jako s přítelem a spolubojovníkem, o kterého se může opřít.

Ačkoliv Teodorovi ještě nebylo ani třicet a Tien bylo teprve třiadvacet, měli už možnost setkat se

se smrtí opakovaně, zblízka a v nejrůznějších podobách. Jak už se tak občas stávalo těm, kdo byli členy některé ze skrytých organizací, které se zabývaly lovem nadpřirozených monster – jako byl pražský Azyl.

„Nikde v Praze bych nenašel lepšího léčitele, než jsi ty," prohlásil Teodor. „Ale naprosto chápu, že tohle je prostě… iritující."

„Už jsem ztratila pacienty. Jenže vždycky zemřeli následkem zranění. Popálení, vykuchaní, rozlámaní. Někteří z nich byli lovci. Ale všichni se stali obětí útoku nějaké nestvůry." Pomalu se nadechla a vydechla. „Neléčila jsem nikdy nemocného," dodala. „Když jsem se začala vzdělávat v tradičních naukách, měla jsem dost naivní představy o tom, jak budu platná členka Azylu a co všechno potom dokážu."

„Zázraky?" naklonil s mírným úsměvem hlavu na stranu.

„Tak nějak. Vím, je to pitomý."

Nadpřirozené léčení mělo obvykle nějaké háčky a k nim pár řeznických háků. Obzvlášť pokud šlo o nemoci, platilo „svůj k svému". Oběh jinové a jangové energie mohli léčit ti, kdo ho dokázali vidět či cítit. Křesťanské modlitby zase výborně účinkovaly proti následkům kleteb a uřknutí. Proti normálním nemocem, včetně těch život ohrožujících, se dalo nejlépe bojovat pomocí světské medicíny a vědeckého pokroku.

Zatím se nenašel nikdo – nebo Azyl o nikom takovém nevěděl –, kdo by dokázal, aby fungovala

nějaká moderní hybridní nauka. Pokud někdo začal vykřikovat, že dokáže vyléčit cokoliv od rakoviny po plešatost pouhým přikládáním rukou, lovcům nedalo moc práce ověřit, že jde v lepším případě o placebo. A tudíž si mohli nechat zajít chuť na rozšíření řad vlastních mediků.

„Vůbec to není pitomý," ujistil Teodor Tien. „Umíš si představit, co jsem si myslel já, když mě Gellért poslal trénovat do chrámu ve Vietnamu? Že stačí chvíli čučet na kung-fu filmy." Vyměnili si pohledy plné vzájemného pochopení. *A to jsem ještě neměl tušení, že tam zůstanu deset let, aby to vůbec za něco stálo,* dodal v duchu.

Pak sáhl do kapsy pro mobil, aby zavolal představenému pražského Azylu.

Gellért nebude rád. Ale hlášení se podat musí.

✦ ✦ ✦

Kamenný sál, který patřil mezi prostory náležející Azylu, zdobily tapisérie zobrazující rytíře zápasící s nejrůznějšími nestvůrami. Uprostřed stál obrovský dřevěný stůl, u kterého si nikdo nebyl jistý, jak ho kdysi vůbec dostali dovnitř. Světlo zajišťovaly zažehnuté lampy opatřené znakem Azylu: srpkem a písmenem alfa. Na elektrické osvětlení se nedalo spoléhat, protože technika měla v přítomnosti nadpřirozena sklon selhávat, někdy i nenávratně.

Teodor a Tien po zaklepání vešli. Věděli, že jsou očekáváni. Vzduch mezi vysokým stropem a tlustými stěnami byl těžký a neosobně chladný.

Za stolem, kde ležely nějaké fotografie, listiny, lupa a několik starých knih, seděl představený a vedle něj jeho pobočník Jakoubek. Na opačné straně místnosti u dveří stál Nguyen Van Liem, Tienin starší bratr.

Gellért byl prošedivělý, měl husté obočí, pronikavé oči, široká ramena a ruce jako lopaty. Většinou, coby jeden z nejschopnějších katolických exorcistů, nosil černou sutanu a kolem krku řetěz s masivním stříbrným krucifixem. Jeho styl vymítání obvykle vypadal tak, že dotyčného ducha za řevu „Apage Satanas!" prokopal až do příštích Velikonoc.

Jakoubek, ač už úplně stříbrovlasý, byl jeden z nejlepších šermířů široko daleko, agilní a pohyblivý jako rtuť. V civilním oblečení působil vedle Gellérta trochu zvláštně. Zrovna něco říkal představenému svým tichým, příjemně zbarveným hlasem. Odmlčel se a pohlédl na příchozí.

Liem trochu strnul, když viděl, kdo vstoupil. Jeho tvář ale zůstala bez výrazu, dokonalá maska sebeovládání, ke kterému byl vycvičený a vychovaný.

Gellért si Teodora a Tien nespokojeně prohlédl.

„Nedá se nic dělat," zamručel. „Musíme tě poslat do Vietnamu. Tam máme přesně jeden kontakt a přesně jedno místo, kde je šance, že ti pomůžou."

„Chrám Azylu?" Teodorův tón byl neutrální a obličej bez známky emocí, stejně jako Liemův. Nebylo to sice oficiální označení, ale v Praze tak říkali buddhistickému chrámu, s nímž český Azyl udržoval spolupráci.

Vrátil bych se zpátky tam, kde jsem strávil deset let života. Jak mě asi přijmou? Jako dobrého žáka, nebo idiota, co se nechal zrakvit vlastní vinou? Dávalo to smysl, Gellért sotva měl jinou možnost, kam by se mohl obrátit o pomoc. Přesto Teodorovi nebylo zrovna lehko u srdce.

„Tien, jedeš s ním," dodal představený. „Někdo musí dohlídnout, aby se neskácel po cestě do škarpy."

Teodor si uvědomil, že je za Gellértovu charakteristickou nevrlost vlastně vděčný. Vždycky rovnou k věci, žádné chození po špičkách kolem smrtelně nemocného.

„Chvíli potrvá, než opatříme víza a letenky – ale musíme vás ohlásit dostatečně předem," oznámil představený. „Takže zítra dopoledne vy dva nástup v botanické zahradě v Troji, ptejte se tam po paní inženýrce Romaně Fišerové."

V botanické? Teodor krátce kmitl pohledem k Tien, ale ta nenápadně pokrčila rameny na znamení, že taky netuší, o čem je řeč.

„Žádám o slovo," ozval se formálně Liem.

„Zamítá se," zavrčel Gellért. „Máme tu rozdělanou práci."

Jakoubek zlehka položil svému nadřízenému ruku na rameno, něco mu potichu řekl, podle tónu to znělo jako námitka. Gellért cosi zavrčel, pak se obrátil na Tienina bratra:

„Ne, Lieme, nemůžeš jet s nimi. Myslíš si, že tady v Čechách vyhlásí monstra dovolenou jenom proto, že si chceš udělat výlet? Je nás málo, a ty víš,

jak nepříjemně málo. Potřebujeme tě.“ Zamračil se. „Žádná diskuze. Teď probereme zbývající záležitosti kolem aktuálního případu.“ Mávnutím přivolal Liema k sobě. Zatvářil se výhružně, když Teodor instinktivně natáhl krk ve snaze zahlédnout obsah dokumentů na stole. „A vy dva! Vaše úkoly jsou: udržet naše spojenectví, zachovat tvář všem podstatným osobám včetně sebe – a nechcípnout. V tomto pořadí!“

S tím se vrátil ke složce s fotografiemi, které porovnával s iluminacemi v ručně psaném svazku. Prstem ukázal na konkrétní podobnost, Jakoubek a Liem se sklonili nad materiály.

Teodor si opatrně odkašlal:

„Předpokládám, že informace o našem chystaném odjezdu není… tajná?“

„Jestli to chceš říct Benediktovi, tak klidně,“ opáčil Gellért s výrazem ve tváři, který říkal: *Vy jste ještě tady?* „Nemám nejmenší náladu na to, aby mi sem vtrhl, chtěl vědět, kde se nacházíš, a podezíral nás, že jsme mu bratra zazdili zaživa jak hříšnou jeptišku. Odchod bez pocty!“

Kapitola I.

Nejbližší je vlastní krev

Přes kosti mrtvých klopýtají, než se rozední,
bezradné starost souží

– William Blake
(přel. Jiří Valja)

„Helemese, co ty tady?“ Benedikt rozhodně nečekal návštěvu. V nízkém domku bez patra, který využíval jako svou pracovnu a lovecký úkryt, mnoho místa nebylo. Hodně ho zabíraly knihy, do rohu se sotva vešel kuchyňský kout, k protější stěně pohovka a pár dalších nevelkých kousků nábytku.

Teodor, stojící osamoceně na prahu, se nejistě pousmál: „Můžu dál?“

„No jasně.“ Benedikt moc dobře věděl, že to v žádném případě není jasné. Ještě před rokem a půl byli bratři mezi sebou na nože; a dalo jim oběma dost práce na tom něco změnit. Benedikt, coby lovec samotář, se na Azyl pořád díval se značnou dávkou nedůvěry.

Přesto uvedl mladšího bratra dovnitř, kde mu mávla na pozdrav tmavovlasá Yissl, schoulená v křesílku s knížkou. Dívka měla rysy španělských krásek, výrazné tmavé oči a k tomu světlou pleť.

Všechno to ovšem byl výsledek vkusu dávného mystika, který ji vyrobil. Yissl byla golemka.

„Jak je?“ zeptal se Benedikt z nedostatku lepších nápadů, jak začít rozhovor. *Nic moc otvírák,* pomyslel si, *ale furt lepší než „tak co, pořád eště pomalu umíráš?“.*

„Gellért mě posílá do Vietnamu,“ řekl Teodor po krátké odmlce. „Spolu s Tien.“

„Takže… s tím tady fakt nemůžeme nic udělat.“ Benedikt se snažil, aby to znělo jako neutrální konstatování. Oba lovci se obávali, že to tak dopadne – a přitom doufali, že ne.

Benedikt si mladšího bratra prohlížel, snažil se, aby to nevypadalo vlezle. Ale jeho vrozený druhý zrak, který umožňoval vidět duchy a některé další nadpřirozené bytosti a jevy, mu neukazoval nic neobvyklého.

„Až to na mně začne být vidět, bude už pozdě,“ řekl Teodor suše.

Ksakru, jako kdyby věděl, co mi táhne hlavou. Benedikt se chystal něco nevrle odseknout, ale zarazil se. Uvědomil si, co bratrova reakce znamená. *Jsme si zase o něco bližší. Zase se jeden ve druhém vyznáme. Nemůžu ho ztratit! Nemůžu ho teď přece ztratit!*

„Jedu s tebou,“ oznámil Teodorovi.

„Ale Gellért…,“ začal mladší z bratrů.

„Gellért si může leda tak trhnout krucifixem!“ odpálil Benedikt. „Nejsem člen Azylu a on mi nemůže poroučet! Ostatně co, sám mi ukázal dveře, ať z Azylu vypadnu, jestli se mi tam nelíbí! Já si

chodím, kam chci! A když se rozhodnu letět do Vietnamu, poletím do Vietnamu!“ Pak trochu ztišil hlas. „Jedině že bys mě s sebou nechtěl ty.“

Teodor chvíli mlčel, jeho obličej se změnil v nehybnou masku. Obvykle se to stávalo, když si potřeboval utřídit emoce, nepodléhat jim. Získat odstup od svojí první vnitřní reakce, než dá cokoliv najevo navenek.

Jo, během výcviku ve Vietnamu se mu to určitě hodilo. Dosáhl v tom skoro mistrovství, pomyslel si Benedikt. Nebyl si jistý, jestli ten přístup na bratrovi obdivuje, nebo nesnáší. Nebo obojí.

„Pojedu s vámi.“ Yissl zaklapla knihu s názvem Historie Výmarské republiky. Vstala. „Nechci… nemůžu tady zůstat sama.“ Upřela pohled na Benedikta. „Pokud by to nebylo možné, raději bych po dobu tvé nepřítomnosti nebyla naživu. Tedy, jestli si můžu vybírat?“

Benedikt polkl. Měl představu, jak golemku deaktivovat, ale stala se jeho parťačkou natolik, že mu to připadalo jako vražda. Vzpomněl si na její slova. *Když nikomu nesloužím, nejsem naživu.*

Teodor na ni chvíli bezvýrazně hleděl. Benedikt se snažil odhadnout směr bratrových myšlenek, ale nedařilo se mu to. *Teoreticky je golemka pro členy Azylu asi tak na úrovni kouzelné sekačky na trávu nebo myčky na nádobí. Pouhý magický konstrukt. Jenže Teo se k Yissl vždycky choval dobře. Taky ji viděl v akci. Takže ví, co děvče umí.*

„Nemám žádné námitky,“ pronesl Teodor nakonec. „Obzvlášť když pojedete oba. A dost bych se

vsadil, že ani Gabriel nezůstane pozadu. Řekněte mu to, až se tu večer zjeví." Na rtech mu vytanul slabý úsměv, který záhy zmizel. „Mám jen jednu starost, Bene." Teodorův hlas se zdál vyrovnaný jako obvykle, nezúčastněný, jako kdyby se bavili o nějakých banálních organizačních záležitostech. „Potřebuješ dvě letenky do Vietnamu. Zpáteční. Kde na ně vezmeš peníze?" Pak jeho výraz trochu zjemněl. „Mám zkusit říct Jakoubkovi…?"

Benedikt si dokázal představit, že Gellértův pobočník Jakub Stříbrný, kterému nikdo neřekl jinak než Jakoubek, by byl ochoten na vlastní zodpovědnost sáhnout do svých fondů, aby podpořil odpadlíka. *Pokud by to Gellért zjistil, tak by se Jakoubek nechal seřvat pod zemi černou, důkladně si posypal hlavu popelem a provedl všechny náležité omluvné tanečky. Ale stálo by mu to za to.*

Jenže Benedikt nechtěl peníze od nikoho z Azylu, ani kdyby měl příštího půl roku okusovat k obědu dlažební kostky na Starém Městě.

„Jen se nestarej, Teo. Já si to zařídím." Mávl nedbale rukou. „Kde je vůle, najde se i cesta."

✦ ✦ ✦

Zvolna se setmělo a Yissl připravovala na plynovém vařiči vegetariánské špagety k večeři. Dokázala i z těch nejskromnějších surovin vyčarovat dobré jídlo navzdory tomu, že ho nikdy neochutnávala, protože sama nepotřebovala jíst. Ostatně ani pít a dýchat.

Položila na stůl otlučený talíř a obrátila se k Benediktovi, který seděl na zemi u knihovny, obložený několika masivními svazky, v nichž střídavě listoval.

„Já… se omlouvám," řekla golemka tiše. Zněla ustaraně, ale věcně. „Nechci pro tebe být přítěž. Můžu něco udělat, abychom ty peníze na letenky sehnali snáz?"

Benedikt musel znovu v duchu vyjádřit obdiv jejímu tvůrci. *I když byl ibn Gabirol nejspíš dost sebestřednej misogyn, tohle se mu musí nechat. Fakt jí vdechl schopnost vnímavě komunikovat s lidma… a taky rychle se učit.* Cukl mu koutek. *Ačkoliv určitě nečekal, že to bude holka jednou potřebovat k tomu, aby mohla používat mikrovlnku a internet.*

Z neznámého důvodu Yisslina přítomnost na techniku žádný negativní dopad neměla.

„Děláš, co nejlepšího umíš, abys mě udržela naživu. Samozřejmě že jedeš se mnou," prohlásil povzbudivě. „Jsme přece parťáci, no ne?"

„Ty máš plán, že?" Golemka sáhla do ledničky pro pivo v plechovce.

Gestem ji zarazil. „Dneska ne. Žádný alkohol a žádné maso. Čeká nás menší výlet."

„Výlet? Tak to doufám," skočil mu nedbale do řeči mužský hlas, „že mě nehodláš nechat doma."

Gabriel, lehce průsvitný, jak tomu u duchů bývá, se vznášel uprostřed místnosti. Vypadal, že si hoví, nohu přes nohu. Přestože se zdál být mladý, povlávaly mu elegantně kolem hlavy bílé vlasy, dlouhé pod ramena. Na sobě měl černé společenské kalhoty

a polobotky, černou košili a vestu se stříbrnou sponou. Navzdory tomu, že bývalý antikvář byl člověk moderní doby, vypadal spíš jako výstřední spiritista z devatenáctého století. Oči jako by mu hořely bledým ohněm od koutku ke koutku.

„Jasně, klidně se přidej," pokrčil rameny Benedikt. „Jdeme na Vyšehrad pro prachy."

Gabriel zpozorněl.

„Jakože jen tak?" zamračil se.

„Myslíš, že jsem úplně blbej?" ohradil se lovec. „Ne, na to neodpovídej. Ale samozřejmě že ne jen tak." Shrnul Gabrielovi situaci s cestou do Vietnamu a Teodorovým zdravotním stavem, který se nelepší. „Jestli v tuhle chvíli nejsem potřebný člověk v nouzi," uzavřel lovec vyprávění, „tak už nevím kdy."

Přízrak zvážněl, poklepával si prstem na rty.

„Všichni víme, že Chrám Azylu nejspíš Teovi pomůže, ale neudělá to pro naše krásný smutný oči," přemýšlel nahlas. Nebyl sice svou existencí vázaný ani na jednoho z bratrů coby strážný duch, ale jako rodinnému příteli mu Teodorův osud nebyl lhostejný. „Jedu s vámi. Já letenku nepotřebuju – a vy budete potřebovat mě."

„Skromný jako vždy," rýpl si Benedikt.

„Kdybych byl na místě vietnamských mnichů," nedal se vyrušit Gabriel, „okamžitě vás zapřáhnu do nějakého případu, na kterém se mi z nějakého důvodu nechce dělat."

„Proč nemůžou prostě Teodora zachránit, když k tomu mají prostředky?" chtěla vědět Yissl

a nadzvednutím talíře se špagetami naznačila Benediktovi, že se má koukat najíst, než vystydnou. Vzápětí mávnutím rukou odehnala Gabriela dál od ledničky, která začínala stávkovat.

„Protože oni ve skutečnosti nejsou součástí Azylu," vysvětlil Gabriel. „V Asii všeobecně nemá Azyl žádné enklávy. Nanejvýš nějaké zapadlé malé dočasné posádky třeba v Indii. Ale Čína, Japonsko, Korea, Vietnam a tak dále… Oni mají svoje tradiční vymítače, zaříkávače, mnichy a jeptišky, případně mistry bojových umění zaměřené přímo na boj proti hmotným i nehmotným monstrům." Popolétl a zůstal se vznášet těsně nad odrbaným křesílkem, takže vzbuzoval dojem, že na něm sedí.

„Je potřeba mít na paměti," pokračoval, „že nás tam vážně nepotřebují. Mohou si v podstatě dost vybírat: buddhisty, taoisty, šintoisty, zoroastriány, vyznavače široké palety indických božstev a spoustu dalších, včetně zastánců lokálních lidových tradic. Vsadil bych boty, kdyby nebyly součástí mé přízračné maličkosti, že i Sikhové mají vlastní lovce nestvůr."

„To je úžasné." Yissl fascinovaně sledovala jeho výklad.

„Součástí našich dobrých vztahů s Chrámem Azylu ve Vietnamu je, že si vzájemně prokazujeme službičky," dodal pro úplnost. „Je tím zachována rovnováha, nikdo není nikomu nic dlužen. A všude je spektrální chleba o dvou kůrkách. Ani oni nemají neomezené zdroje, které by mohli rozhazovat, takže je jejich svaté právo něco za svou pomoc chtít."

Benedikt mlčel a systematicky likvidoval špagety. Už si zvykl, že v téhle domácnosti je on ten jediný, kdo potřebuje jíst a spát. Taky se nenamáhal Gabriela omezovat, když se duch rozjel ve svém oblíbeném didaktickém módu.

Yissl si následně vyslechla pojednání o vietnamském buddhismu, caodaismu a dalších věroukách, i okrajové zmínky o kultu velryb, které rybáři uctívají jako ochranná božstva.

„Tak." Lovec konečně odstrčil prázdný talíř. „Abychom se do toho dalekého kraje divů vůbec dostali, budeme potřebovat med, mléko a placky." Vstal a zmíněné potraviny naskládal do proutěného košíku. „Jdeme totiž na Vyšehrad poprosit o pomoc a nehodí se přijít s prázdnou."

Duch přikyvoval, zjevně byl do celého postupu zasvěcen.

Lovec si přes ramena přehodil kabát, zatímco Yissl se spěchala obout. Na chvíli se upřeně zadíval na Gabriela, jako by cosi hodnotil a nebyl úplně spokojen.

„Co je?" ohradil se duch. „Mám snad pomačkaný oblek?"

„Můžeš si laskavě vypnout ten bollywoodskej větrák?" ušklíbl se Benedikt. „Vypadá to fakt hodně pozérsky."

„Ts." Gabriel krátce obrátil oči v sloup, ale vlasy mu přestaly vlát.

✦ ✦ ✦

Nedlouho před půlnocí prošli Cihelnou branou a kráčeli dál do kopce Vratislavovou ulicí.

„Začátek je prostě vždycky trochu o nervy," podotkl Benedikt k Yissl na závěr, když skončil s předáváním instrukcí.

„Povídej mi o tom," ozval se Gabriel, který se vznášel za nimi.

„Nemůžeme na místo dojít jinudy? Třeba od metra?" zajímala se golemka.

„Pochybuju." Nabídl jí rámě a ona se do něj zavěsila. „Tenhle postup jsem před lety poskládal z matčiných poznámek. Nejspíš to byly jen přepsané útržky pokynů někoho jiného, zdroj se nám nepovedlo vypátrat."

„Takže je to v podstatě případ rituálu," doplnil Gabriel, „u kterého nevíš, jak funguje, tudíž netušíš, jaké části jsou podstatné a jaké jsou balast, co by šel vynechat. Je přímo kosmicky zábavné sledovat provádění takových obřadů někým jiným, když jim ty sám rozumíš – a moc dobře víš, že stát tři dny předtím pod vodopádem ledové vody či něco podobného není povinné." Elegantně popolétl.

„Jenže tady taháme za kratší konec my," zkazil atmosféru Benedikt. „Protože postup používáme tak absolutně výjimečně a zároveň se nám s ním nechce experimentovat. Nemůžeme ho optimalizovat. Ale jak se říká: co není rozbité, to nespravuj."

„A už jsi ten postup použil?" zeptala se Yissl.

„Jednou. Bylo to těsně po matčině smrti, před deseti lety. Když jsem se… názorově rozešel s Gellértem a opustil Azyl, musel jsem samozřejmě

vrátit neproseknutelnou košili, kterou jsem původně jako mladý lovec nafasoval." Zastavil se a zadíval se temnou ulicí směrem k dosud vzdálené rotundě. „Potřeboval jsem se tenkrát dostat do Thajska, abych si pořídil ochranné magické tetování jako náhradu. Peněz jsem měl pomálu, hrdosti přespříliš, umíš si to představit."

Než mohla odpovědět, přerušil ji zvuk připomínající bouřku kdesi na obzoru. Ale rychle se blížil a sílil.

Yissl zamrkala. Strmou ulicí se dolů k bráně s rachotem valily hořící sudy. Malé i větší, s lomozem poskakovaly po dlažbě, šlehaly od nich plameny a sršely jiskry.

Benedikt stiskl Yissl ruku, i když věděl, že golemka je zcela klidná. *Naprosto mi důvěřuje. Krom toho, nejspíš by ji ty sudy nedokázaly rozválcovat, ani kdyby se snažily.*

„Jsou jenom spektrální," pronesl nahlas. Věděl, že trochu ujišťuje i sám sebe. *Protože pokud jednou nebudou, tak skončím na kaši.*

Od doby, kdy se jemu a Teodorovi v pubertě projevil druhý zrak, půlnočním vycházkám kolem Cihelné brány se oba vyhýbali.

Stál strnule na místě, neodvažoval se ani zavřít oči. Po pravé ruce měli kamennou zeď porostlou břečťanem, po levé stoupající svah porostlý travou, po kterém se ovšem sudy valily taky. Klouzaly, smekaly se a znovu najížděly do kopce.

Ulice se stala pastí, ze které nebylo kam uhnout. Kromě možnosti se otočit a zběsile utíkat o život.

Gabriel prudce vzlétl a přetočil se ve vzduchu. Jeho by nehmotné sudy mohly zranit velmi snadno.

Kovové obruče křesaly o dlažební kameny. Se zběsilým duněním se sudy prořítily kolem Yissl a Benedikta a skrze ně. Oběma hmotnými pozorovateli proběhl záchvěv záhrobního chladu – a to bylo všechno. Vzápětí hořící zjevení zmizelo v bráně.

„Vskutku, tyhle přízraky dovedou způsobit jisté spirituální nepohodlí," konstatoval Gabriel, když se opět snesl k zemi. Oprášil si fiktivní smítko z rukávu. „Původně se kutálely k Jeruzalémské bráně, ale ta je už dávno zazděná, takže to mají těžké."

„Kde se tu vlastně vzaly?" napadlo Yissl.

„Prý jsou to sudy vína z kostelních sklepů, které tu v sedmnáctém století ukradli a vychlastali Sasové během drancování Prahy," odpověděl Benedikt. „Možná se s tím ty sudy nějak nesmířily? Těžko říct." Byl rád, že je golemka sama od sebe schopná vidět nadpřirozené jevy taky.

Zatímco kráčeli dál, ozvalo se táhlé zavytí a proti nim vyrazil obrovský černý pes. Měl krvavě rudé oči, žhnoucí tlamu a kolem krku obojek s kusem hořícího řetězu.

Benedikt se zastavil a pomalu natáhl ke zvířeti prázdnou dlaň. Nevšímal si zuřivého vrčení, kapajících ohnivých slin ani sálajícího žáru.

„No tak, no tak. Nejsme nepřátelé, jdeme prosit o pomoc," mluvil na bestii tichým, uklidňujícím hlasem.

Pes zavřel tlamu a opatrně mu očichal ruku. Benedikt zatnul zuby, aby neucukl. I když se mu bytost nesnažila způsobit bolest, stejně žhnula.

Yissl i Gabriel provedli to samé. Netvor si je očichal, do golemky jemně strčil čumákem a dostalo se mu od ní podrbání za ušima. Pes zakňučel a vzápětí odběhl směrem, kde se nacházely vyšehradské kasematy.

„Není to psí duše. Ani lidská v podobě psa, když už jsme u toho," konstatoval Benedikt a viditelně si oddechl. Vytáhl z kapsy panthenol ve spreji a nastříkal si trochu chladivé pěny na ruku.

„Můj odborný odhad je, že jde o nějakého zkroceného přírodního ducha," nezapomněl se ozvat Gabriel. „Sice je pro většinu lidí neviditelný, ale na rozdíl od sudů by zvládl zabít živého člověka určitě i jinak než infarktem z leknutí. Jen to naštěstí v posledních desetiletích nedělá. Ale jelikož je to vlastně hlídací pes, nechceme ho vyprovokovat; mohl by svůj celkem klidný přístup bleskově přehodnotit."

Odbočili do ulice k bazilice sv. Petra a Pavla, cestou minuli Čertův sloup. Seděl na něm černý rarášek s kozlí hlavou, veverčím tělem, špičatýma ušima a dlouhým tenkým ocasem, který se ovíjel kolem kamene. Sledoval je obrovskýma očima, ale trojice ho minula a pokračovala dál do parku se sochami z českých pověstí.

S úderem půlnoci stáli na vyhlídce nad Vltavou. Kolem se prostírala tma, nikde nikdo. Dole po řece plul jasně osvětlený parník.

Benedikt opatrně položil placky, med a mléko na kámen. Rozsvítil několik svíček, ještě rychle nahlédl do taháku, který měl pro jistotu v kapse.

Pak poklekl na jedno koleno, duch a golemka ho napodobili. Začal odříkávat předepsaná slova, zpočátku nejistě, ale čím dál rozhodněji:

„Ty, která střežíš poklady hluboko ve skále, sklánním se před tebou. Ty, které náleží obětiny, s čistým tělem a čistým úmyslem přicházím žádat o pomoc. Ty, která vidíš konce i počátky osudu, k tobě se utíkám."

I když věděl, co se bude dít, stejně ho zalila vlna úžasu.

Nad hradbami se vznášela nezřetelná bílá ženská postava. Podobala se mámení stvořenému z mlhy. Její obrysy se rozplývaly, ale přesto byla vysoká, důstojná. Zároveň vlídná i hrozivá.

„Prosím, poskytni mi prostředky, abych mohl doprovázet svého nemocného bratra," zadrmolil Benedikt polohlasně. *Stejně mám pocit, že ona to ví. Jinak by nepřišla.*

Ozvalo se zarachocení a kus skály se rozestoupil. Z jejího nitra vyšla zlatá kvočna, peří jí zářilo vlastním světlem. Za ní se objevila stejně oslnivě zlatá kuřátka, lovec jich napočítal dvanáct.

Kuřata se procházela kolem, poskakovala po kamenech, klovala do škvír a mezi stébla trávy. Benedikt se ani nehnul. Čekal.

Pak se ta podivná stvoření zase začala vracet pod zem. Jedno po druhém mizela v průrvě. Až to poslední se zastavilo a ohlédlo. Otřepalo se,

jako by chtělo dostat z peří vodu – a vzápětí bylo pryč.

Mlžná postava pokynula rukou, kámen se s praskáním zase zavřel a záhy zmizela i ona sama.

Trojice ještě setrvala v tichu.

„Myslíš… že by to mohla být Libuše?“ šeptla nakonec Yissl užasle.

Benedikt chvíli mlčel a díval se směrem, kde se zjevení původně vznášelo.

„Nevím,“ přiznal potom upřímně. „Nevím ani, jestli je to lidská duše nebo nějaká přírodní entita. Strašně rád bych s ní někdy mluvil… ale neodvažuju se. Těžko říct, jestli to vůbec jde.“ Povzdechl si. „Tohle je přesně jedna z těch bytostí, které člověk fakt neotravuje, pokud nejde o něco důležitýho. A pokud nejde o život – a zároveň o život v nadpřirozené záležitosti –, jde z jejich hlediska o houby.“

Jo, v tomhle hodlám respektovat matčiny poznámky. Ještě jednou se zahleděl do tmy, ale neviděl nic, jen Praha zářila hluboko dole nočním světlem jako mihotavý šperk. Odlesky tančily na hladině Vltavy. *Starýho vrahouna vodníka jsem si troufl nasrat. Ale strážkyni Vyšehradu bych si urazit nedovolil.*

„Vypadá to, že jsme dobře pochodili,“ skočil jim do hovoru Gabriel. Ukázal na kámen. Obětiny byly pryč.

„Tak… snad!“ Benedikt zvedl svíčku a šel se podívat na místo, kde naposled viděl kuře. Nesdílel Gabrielovu jistotu, dokud neměl hmatatelný důkaz

v ruce. *Strážkyně by kdykoliv mohla usoudit, že je to mnoho povyku pro nic, a čus.*

Přecházel ve špatném světle sem a tam.

„Támhle," uculil se Gabriel a ukázal prstem. Jako duch samozřejmě viděl ve tmě výrazně líp.

Na zemi ležela hrst zlatého chmýří. Slušně velká hrst, rozhodně taková, aby udělala radost jednomu z Benediktových kontaktů mezi okultními překupníky.

✦ ✦ ✦

Dům na Josefově, nedaleko židovského hřbitova, dýchal pamětí stáří. Ornamentální nápis nad vchodem oznamoval: Starožitnosti – zastavárna.

Nade dveřmi cinkl zvonek, když Benedikt a Yissl vešli dovnitř. Bylo časně ráno, ale obchod měl už otevřeno. Museli se tam ovšem vypravit bez Gabriela, protože první sluneční paprsky ho dočasně odtrhly od světa živých a poslaly kamsi do stínů záhrobí, jako každého ducha.

Lovce a golemku přivítal šedivějící muž ve středních letech.

„Moji oblíbení zákazníci," usmál se. „Copak mi nesete tentokrát?"

Inu, už ví, že častěji prodáváme, než nakupujeme, pomyslel si Benedikt.

„Něco, co vám projasní den," řekla vesele Yissl a položila na pult hrst zlatého chmýří. Lovci neušlo, jak starožitníkovi zasvítily oči.

Asi ještě před rokem, rokem a půl, by nejspíš nepoznal magicky aktivní předmět, ani kdyby ho kousl do

nohy. O okultních surovinách ani nemluvím. Nevypadá to, že by měl druhý zrak nebo se potkával s nadpřirozenem nějak aktivně, ale prostě… časem se zřejmě naučil chodit v kšeftování i s věcmi, co jsou „divné".

Nechal golemku, aby smlouvala, a zatím se rozhlížel po obchodě. Sortiment se výrazně obměnil, zboží tu zjevně nezůstávalo ležet.

Když prodavač otevřel pokladnu, aby vyplatil Yissl peníze v hotovosti, potvrdil si Benedikt svůj předpoklad, že se obchodníkovi vskutku nedaří špatně.

Usmál se pro sebe a naťukal zprávu Teodorovi:

Mě se hned tak nezbavíš. Máme prašule na letenky :)

Vzápětí mu přišla odpověď:

Skvěle. Dorazte za hodinu do botanické v Troji. Gellért nás tam nasměroval, jako nutnou zastávku před odjezdem, takže byste se nejspíš taky měli zúčastnit.

Benedikt chvíli nejistě zíral na displej.

„Copak se děje? Stalo se něco?" vytrhla ho z myšlenek Yissl, která mu podávala peníze.

„Nic. Jen máme podle Tea za chvíli povinný sraz v botance." Pokrčil rameny. „Tak uvidíme."

„Napadá mě – mohl bys mě naučit po cestě v letadle vietnamsky?" nadhodila Yissl.

„Klidně." *Jo! Její schopnost rychlého učení je poklad. Než tam dorazíme, bude schopna se domluvit.*

Sám byl rád za každý cizí jazyk, který ovládal. Spolu s Teodorem vyrůstali ve společnosti Liema a Tien, takže vietnamsky uměli.

Benedikt se ještě zarazil a znovu se rozhlédl po místnosti přeplněné starožitnostmi.

„Nejspíš nebudete nic takového mít, ale… líná huba, holý neštěstí," obrátil se na prodavače. „Nenašel by se tady nějaký předmět… asijské provenience? Související se spiritualitou? Něco, co by údajně mělo ovlivňovat čchi, ki, jin a jang, no prostě takový ty vnitřní energie?"

„Bohužel." Muž zavrtěl hlavou. „Jak jsem studovaný hebraista, tak se mi tu točí židovské a hlavně kabalistické předměty. Je mi líto. Asie není moje specializace."

„Díky moc, zkusit jsem to musel." Kývl na rozloučenou. „Nashle!"

Když už byli skoro venku ze dveří, prodavač jako by si ještě na něco vzpomněl.

„Slečno…? Vážně se odněkud neznáme?" zavolal za Yissl, jako už nejednou předtím. „Vy pořád říkáte, že ne, ale prostě… jste mi povědomá."

„Ne, určitě ne," smála se golemka.

Benedikt se nemohl ubránit tomu, aby v něm vždycky při podobném komentáři nehrklo.

Jasně že ti je povědomá. Našel jsem ji u tebe na půdě vypnutou a zaprášenou jako starou figurínu, kámo. Akorát tehdy, tehdy jsi ještě nedokázal rozpoznat, na co se díváš. Potlačil povzdech. *No, abych byl fér, já tenkrát na první dobrou taky ne.*

„Ale no tak," zatvářil se okázale káravě, jako by to považoval za nejlacinější balicí hlášku, co kdy slyšel.

„Dobrá, dobrá." Prodavač mávl rukou. „Hezký den! A přijďte zas!"

✦ ✦ ✦

Dopoledne v botanické zahradě bylo slunné a klidné, jako by se tady nemohlo stát vůbec nic zvláštního.

„Takže vy jste ti z Azylu? Vás ještě neznám," přivítala příchozí čtveřici inženýrka Fišerová, kurátorka tropických rostlin. Byla to žena ve středních letech, s jasnýma pozornýma očima a rovnými blond vlasy střiženými na krátko, těsně pod uši. Na sobě měla džíny a tričko.

Benedikt spolkl poznámku „co nás prozradilo?", jelikož tentokrát měl on i Teodor na sobě dlouhý tmavý kabát, pod kterým se dobře schovávají zbraně. Yissl si oblékla střídmé zelené šaty a Tien formální vietnamské *áo dài*, dlouhé šaty se vzorem lotosových květů, s vysokými rozparky až ke kyčlím, a pod ně hedvábné kalhoty.

Inženýrka se s lovci setkala pod schodištěm vedoucím ke skleníku Fata Morgana. Po stručném vzájemném představování dodala:

„Ale je vás tu nějak víc, než jsem očekávala. Tak jakože… dvojnásobek?"

„Benedikt je můj bratr, připojí se k naší výpravě. On je… externista," vysvětlil Teodor.

„Yissl je moje parťačka," doplnil Benedikt bez mrknutí oka.

„No dobře." Romana Fišerová se uměla vřele usmívat a celkově působila, jako by své tajemné rostlinné hájemství chtěla ukázat vítaným a dlouho vyhlíženým hostům. Pokynula jim, aby ji následovali po schodech.